

Sygn. akt OS 13/2016

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie

z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodniczący: r.pr. Tomasz Grabek

Sędziowie r.pr. Anna Jakubowska-Rybczyńska- sprawozdawca

r.pr. Olimpia Marcewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu (...) r. sprawy ze skargi na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania wniesionego w dniu (...) r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r. sygn. akt RD-(...) o umorzeniu dochodzenia i wystąpieniu z wnioskiem do Dziekana Rady OIRP w Lublinie o udzielenie radcy prawnemu (...) ostrzeżenia

postanawia:

uchylić postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (...) r. sygn. RD (...) i przekazać Rzecznikowi Dyscyplinarnemu sprawę do ponownego rozpoznania.

Przewodniczący:

Tomasz Grabek

Członkowie:

Anna Jakubowska-Rybczyńska

Olimpia Marcewicz

Uzasadnienie

Postanowieniem o umorzeniu dochodzenia z dnia (...) r. Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w sprawie skargi (...) dotyczącej postępowania radcy prawnego (...), po przeprowadzeniu dochodzenia na podstawie art. 17 par. 3 kpk w związku z art. 74 (1) oraz 66 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (DZ.U. z 2015 poz. 507) postanowił - po pierwsze: umorzyć dochodzenie w sprawie zachowania radcy prawnego z uwagi na przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi i po drugie: po uprawomocnieniu się postanowienia w zakresie pkt. I, Z ca Rzecznika postanowił wystąpić z wnioskiem do Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o udzielenie radcy prawnemu ostrzeżenia.

Z rozstrzygnięciem powyższym nie zgodził się (...) składając odwołanie, w którym postanowieniu Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia i mający wpływ na jego

treść, polegający na niezasadnym stwierdzeniu, że czyn obwinionego stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi. Skarżący (...) wnosił o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawych w Lublinie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po zapoznaniu się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie zważył co następuje.

Odwołanie (...) jest zasadne.

Nie ulega w sprawie wątpliwości, że radca prawny (...) i (...) – właściciel nieruchomości pozostają w sporze, co do zaległości tego pierwszego w zakresie opłat czynszowych, jak i to że owe zaległości dotyczą lokalu użytkowego, w którym radca prawny prowadzi swoją kancelarię.

W toku dochodzenia Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie ustalił, że (...) nieterminowo reguluje należności czynszowe wobec (...), a zatem dopuszcza się przewinienia dyscyplinarnego, które mogło podważać zaufanie do zawodu radcy prawnego, tym bardziej, że pochodzą one z działalności związanej z wykonywaniem zawodu radcy prawnego. Z drugiej zaś strony stwierdził Z-ca Rzecznika, iż istnieje wiele okoliczności łagodzących: kłopoty z regulowaniem należności skarbowych, mediacje i chęć ugodowego załatwienia sporu pozwalających na uznanie, że niepłacenie czynszu, o którym nowa powyżej – aczkolwiek naganne, to jednak spełniające wyłącznie znamiona przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi. Upomnienie dziekańskie miałyby zatem stanowić wystarczająca reakcję „samorządu zawodowego” na nieprawidłowe zachowanie radcy prawnego i spełniać cel prewencyjny.

Powyższe ustalenia są zdaniem Sądu niewystarczające i pobieżne. Po pierwsze Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważa, że nie każde niepłacenie czynszu powinno być traktowane jako przewinienie dyscyplinarne. Zdaniem Sądu przewinieniem dyscyplinarnym w tej sprawie może być tylko takie zachowanie radcy prawnego, które byłoby nacechowane jego negatywnym nastawieniem do realizowania zobowiązań wobec kontrahentów (i bez znaczenia jest to czy mamy do czynienia z zobowiązaniami publicznymi czy prywatnymi). Należy zatem ustalić, czy działania radcy prawnego (...) można było zakwalifikować jako zamierzone, umyślne i oczywiste nawet dla osoby o przeciętnych kwalifikacjach prawniczych. Zdaniem Sądu za niewłaściwe z świetle powyższego należy uznać, że samo niepłacenie czynszu prowadzi do uznania istnienia przewinienia dyscyplinarnego. Zdaniem Sądu Rzecznik powinien precyzyjnie określić

na czym miałyby polegać bezprawny/nieetyczny czyn radcy prawnego, z uwzględnieniem czasookresu jego popełnienia i dopiero tak opisane zachowania przyjąć za ewentualną podstawę zarzucanego czynu. Jak wskazał Sąd nie każde niepłacenie czynszu powinno być definiowane jako przewinienie, a tym bardziej czy jest to przewinienie mniejszej czy większej wagi (co ma o tym decydować czy np. okres czy może ilość wierzycieli). Podstawową kwestią jest zatem wnikliwe rozważenie samego zachowania radcy prawnego w zakresie realizacji swoich zobowiązań: składane oświadczenia woli, podejmowane czynności i ich nacechowanie w określonym precyzyjnie obrębie czasowym. W aktach sprawy znajdują się informacje o zaległościach czynszowych tak z (...) roku, jak i (...) roku – a zatem należy rozważyć, czy co najmniej w części przedawnienia nie mamy do czynienia z przedawnieniem karalności.

W tym stanie rzeczy zasadnym jest uzupełnienie dowodów o wskazane okoliczności, które pozwolą nie tylko na precyzyjne określenie ewentualnego czynu i jego kwalifikacji, ale także pozwolą na analizę okresu zaległości, wartości zapłaconej, podjętych mediacji itp., a przede wszystkim, czy zachowanie radcy nosi/nie nosi znamion celowego działania zmierzającego do uniknięcia zobowiązań względem (...), jego zwodzenia czy jak nazwał to skarżący „stałego drażnienia się z kwestii opłat”. Nie może, zdaniem Sądu, pozostawać poza uwagą, że kształtując swoje zachowanie w stosunku do kontrahenta - każdego kontrahenta zwłaszcza, jeśli ma to związek z wykonywaniem zawody radcy prawnego, radca prawny powinien postępować zgodnie z ogólnymi standardami etyki zawodowej. Dalej to po stronie radcy prawnego powinno być widoczne zachowanie, które przeciwdziała zaostrzeniu konfliktu oraz dążenie do pojednawczego rozwiązania sporu poprzez taktowne i wyzbyte uprzedzeń podejście do strony przeciwnej. Końcowo dochodzenie powinno odpowiedzieć na pytanie czy zachowanie radcy prawnego nosi znamiona szczególnej odpowiedzialności jaka wiąże się z wykonywaniem zawodu zaufania publicznego.

Z tych względów należało orzec jak w sentencji.

Niniejsze orzeczenie jest ostateczne i nie przysługuje od niego odwołanie

Tomasz Grabek

Anna Jakubowska-Rybczyńska

Olimpia Marcewicz